

Landboere, som leve af Jordbrug og Fiskeri, saa og Skolebygninger ere fritagne for Bygningsskatten saavel som de Huse og Værksteder, der benyttes af de Gaandværkere, som efter D. L. 3—13—23 maatte opholde sig paa Landet (nu forsaavidt de have benyttet de samme Huse og Værksteder før 1ste April 1858, jvfr. Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 71). De andre Bygninger paa Landet, saasom Værksteder for Kjøbstadsboere, Bygninger, der ere indrettede for Fabrikbrug, Krohold, Møllebrug eller anden fra Jordbrug, Fiskeri og den fornævnte Gaandværksdrift forskjellig Næring, samt Bygninger i de til Kjøbstadnæring berettigede, men dog ikke til egentlige Kjøbstæder henregnede mindre Byer, ere bygningsskattespaltige efter de samme Regler, som ere bestemte for Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn.

Om der nu end i Almindelighed turde kunne være begrundede Indvendinger at fremsætte mod det hele Grundlag for den paagjældende Deel af Forordningen af 1802, maa det dog formentlig, at der frembyder sig overveien- de Betæneligheder imod at forlade den i en lang Aarrække bestaaende Beskatningsmaade og afløse den ved en anden directe Beskatning af Bygningseiendommene. Af denne Grund og da Forholdene stille sig saaledes, at Statskassen vanskeligt vil kunne give Afkald paa en saa væsentlig Indtægt, der tilmed kan ventes at være Aar for Aar, medens det meget snarere maa være ønskeligt, om muligt at fremkalde en endnu rigere Tilstrømning ogsaa fra denne Indtægtskilde, — gaar nærværende Lovudkast kun ud paa at udjævne de Ulligheder, som Forandring i Forholdene har medført, siden hiin Forordning udkom, hvorved det ogsaa kan ventes at forskaffe Statskassen en væsentlig forøget Indtægt uden at medføre nogen mærkelig Byrde.

Svad da Forholdene i Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder angaaer, ere disse ikke saa-

ledes væsentligt forandrede siden hiin Tid, at der hert skulde ligge nogen afgjørende Grund til at omændre de for dem i Almindelighed gjældende Regler, der ogsaa forsaavidt kunne betragtes som fyldestgjørende, som de i Hovedsagen medtage alle Bygninger og lade Skatten hvile ligelig paa dem efter det i Forordningen iøvrigt opstillede Princip, hvorfor der ogsaa for disses Vedkommende ved det foreliggende Lovudkast kun tilfugtes foretaget mindre betydelige Forandringer, der gaae ud paa at bringe større Overensstemmelse tilveie mellem de for Kjøbenhavn og for Kjøbstæderne udenfor samme gjældende Bestemmelser samt til at fjerne enkelte Tvivlsmaal.

Underledes stiller det sig derimod, forsaavidt Landet angaaer. Her ere, som det af det Ovenstaaende vil fremgaae, nogle Bygninger frie, andre ere beskattede paa samme Maade og med samme Beløb som i Kjøbstæderne. Medens Skatten i Kjøbstæderne fremtræder hovedsagelig som det, den er, nemlig en reel Beskatning, gjøres denne reelle Afgift paa Landet ganske afhængig af Brugen og dermed for hele sit Beløb fluctuerende.

Det vil allerede være vanskeligt at angive noget almindeligt Princip, der har gjort sig gjældende ved Fastsættelsen af de i Forordningen af 1ste October 1802 bestemte Fritagelser for Afgiften for Landets Vedkommende, idet disse ikke indskrænke sig til Bygninger, til hvilke der hører et eller flere samme Forordning paa anden Maade beskattede Jordtilliggende, eller omfatte alle disse. Forsaavidt saadanne Bygninger imidlertid angaaer, tør man dog vistnok med temmelig Sikkerhed gaae ud fra, at Fritagelsen er hjemlet ved den Betragtning, at de paagjældende Bygningers Ciere eller Brugere directe eller indirecte være beskattede gennem den ved Forordningen paabudne Jordafgift, og at denne i Forbindelse med de tidligere paa Hartkornet lagte Statter var saa betydelig, at de